

„Ја и моја сестра Клара“, Димитер Инков

Сва деца су несташна

„Ја и моја сестра Клара“ је најзанимљивија књига прича за децу коју сам ја до сада прочитао. Састоји се од двадесет и четири кратке приче које описују свакодневне пустоловине несташне девојчице Кларе и њеног млађег брата. Клара има седам година, а њен брат две године мање, и упорно је прати у свим њеним договорштинама. Имају и мачка Казимира и пса јазавичара Шнуфија. Она је врло самоуверена девојчица и увек мисли да је у праву.

Приче су кратке, јако су занимљиве и врло духовите. Брзо се читају и буде жељу у нама да сазнамо шта се даље догодило. Када их читамо, понекада препознамо ситуације у којима смо се и сами нашли, попут учења пливања у кади или једења целе торте. Када нема одраслих, Клара и њен брат доживљавају праве авантуре: једном су офарбали свог пса, па су се прерушили у духове, тренирали су буве и поклањали нове ствари својих родитеља сиромашнима.

Они увек осећају љубав према другима. Желе да им помогну, да их заштите, често су и забринути. Увек верују да је оно што раде исправно и логично. Некада буду и кажњени због тога, али и тада је њихов мали свет испуњен љубављу и разумевањем одраслих јер родитељи знају да они на дечији начин упознају свет одраслих.

Ова књига занимљива је за децу и врло поучна. Можемо да видимо разлику између добрих и лоших поступака. Књига је поучна и за родитеље јер на занимљив начин одраслима приближава несташни дечији свет. И на крају, најлепше је што се после сваке приче има осмех на лицу.

Прича „Чишћење ципела“ је једна од многобројних авантура девојчице Кларе и њеног млађег брата. Једног дана, када су остали сами у кући, Клара и њен брат су добили идеју да учине једно добро дело и очисте ципеле. Све ципеле су изнели из ципеларника, отворили кутију са ималином и и вредно су чистили обућу. Све то су посматрали мачак Казимир и пас Шнуфи. После неког времена приметили су да је ималина било све мање, а под је био у ситним црним тачкицама. Тада су схватили да су то отисци шапица њихових љубимаца који су се умазали ималином и разнели га по целој кући. Наравно, мама и тата су их грдили. Деца су мислила да то није било фер, јер су као и много пута до тада желела да буду добра деца која чине добра дела. И знали су да су за све били криви једино Казимир и Шнуфи, зар не?

Поука књиге је да децу не треба остављати саме у стану. Деца нису била свесна штете коју су направила, а родитељи треба да знају да је дечија машта велика и да може да их одведе у невоље иако они желе најбоље.